

hvorvidt den paa dette Grundlag vil videre fremme Grundlovsforandringen eller ikke.

B. Christensen: Ja, det skal ikke være med mange Ord, jeg skal opholde denne Sag i dette Dieblif. Jeg kunde føle stor Fristelse til at ledsage den Fremstilling, vi have hørt af den ærede Førsteminister om det foreliggende Lovforslags Tilblivelse i det andet Thing, med nogle Betragtninger, med en Fremstilling af min Opfattelse af det, der er passeret andetsteds, en Opfattelse, der rigtignok er ikke lidet og ikke urasentligt forskjellig fra den ærede Førsteministers; men jeg skal dog afholde mig derfra, da jeg kun usaldføkkent har hørt og derfor muligen kan have misforstaaet Et og Andet af, hvad den ærede Minister har fremført. Kun om et eneste Punct maatte det være mig tilladt allerede nu at yttre mig, fordi det synes at turde blive et Cardinalpunct for Sagens Afgjørelse. Jeg har den Overbeviisning, at den ærede Førsteminister feiler, naa han, saavidt jeg har forstaaet ham, har meent, at den saagodtform eenstemmige Beslutning, eller det Botum, der faldt i det andet Thing mod Regjeringens Forslag til § 5, i nogen Deel skyldes den Bevægelse, den Overraskelse, der var kommen tilfede i Anledning af Tilbagetagelsen af et af Thingets Ordfører stillet Forslag. Jeg troer, det forholder sig aldeles ikke saa, jeg er overbevist om, at den Forastelse af Regjeringens Forslag til § 5, som har fundet Sted, var vel overveiet og fuldt bevidst, længe før der kunde være taget Hensyn til den Bevægelse, hvortil den ærede Førsteminister sigtede. Men, hvad selve det af det andet Things Ordfører stillede Forslag angaaer, da troer jeg ogsaa, at den ærede Ministers Fremstilling trænger i høi Grad til endeel Belysning og, som jeg mener, til endeel Berigtigelse. Det er muligt, og jeg personlig helder til den Tro, at dette Forslag virkelig kunde have vundet i det andet Thing en Majoritet, maastee endogsaa en ret anseelig Ma-

ajoritet; men det var aabenbart kun under een eneste Forudsætning, den nemlig, at Ministeriets Opræden, Ministeriets Smødekøkken havde været en himmelvid anden, end den blev. Den ærede Minister har, saavidt jeg har forstaaet ham, givet en Antydning af, at der i dette, i det andet Thing tilbagetagne, Forslag af Ordføreren nu skulde ligge en Udvei til Overenskomst med Regjeringen, og det synes, som om han har forudsat, at dette Forslag, hvis det t. Ex. gennem det nærværende Thing atter blev bragt frem til Overveielse og Afgjørelse, da vilde have omtrent de samme Chancer for sig som dengang. Men jeg skylder efter min bedste Overbeviisning at udtale som min bestemte Formening, at det ikke forholder sig saa. Hvis Skylden og Ansvarer er derfor, vil jeg ikke gaae ind paa, idetmindste ikke nu, men jeg vil gjentage, at det er min fulde Overbeviisning, at det ikke forholder sig saa, at dette Forslag virkelig i dette Dieblif har de Chancer for sig, som den ærede Minister har antydnet. Jeg havde derhos ventet at høre af den høitagtede Minister en mere tilfredsstillende, og en mere bestemt Udtalelse med Hensyn til det andet Forslag, der ved hiin Afgjørelse spillede en saa vigtig Rolle. Jeg havde ventet, at Ministeriets Ordfører her i Salen ikke vilde have givet en saadan Antydning som den, der ffete med Hensyn til det i det andet Thing tilbagetagne Forslag af Thingets Ordfører, uden at han havde ledsaget den med en meget bestemt og usforbeholden Erklæring om, at Regjeringen nu var tilfands at acquiescere ved den Afgjørelse, som dette Punct, denne Paragraph der havde faaet paa hiin Dag; thi det er fremdeles min bestemte Overbeviisning, at man neppe her, men ganske vist aldrig i det nuværende andet Thing, gaaer ind paa en Forandring af denne Paragraph efter Ministeriets Paastrand, paa en Forandring af, hvad der nu med saa stor Majoritet er vedtaget derom.